

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 37. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm540.pdf (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad der altsaa har været meget urimeligt i de mange Bitte-Smaaes Øine, der ikke kunde see Mennesket høiere end til Hænderne, eller længere end til Tænderne, det: at *ubegribelige* Ord som de kun loe ad, kunde fordum gjøre saa mægtigt et Indtryk paa Folkene, og virke Ting, som de allerfornuftigste og fatteligste Ord kun bare Vand imod, *det* maae vi nu finde saare rimeligt, thi de pragmatiserende Historieskrivere maae snakke saameget de 38vil om de store Virkninger af smaa Aarsager, saa kan vi dog ikke føie dem i, dets til Bekræftelse, at afsværges Aarsagernes evige Grundsætning, som ikke alene byder at al Virkning skal have en Aarsag, men en Aarsag *hvis Kraft* har frembragt den; heller ikke er det lykkedes vor Tids mange smaa Aarsager at bevise deres Yndlings-Drøm med nogen Virkning som er Hovedet høiere end de selv. Meget mere maa det være os klart, at Intet egenlig synes os stort, uden netop forsaavidt det er os *ubegribeligt*, thi ligesaa lidt som vi kalde sandselig stort, hvad vi kan holde inden i vor Haand, ligesaa lidt synes nogen Forestilling eller noget Ord os stort, naar vi kan begribe dem, og naar vi finde os selv *store*, da kommer det netop af at vi ikke begribe os selv, saa det er intet Under, at man i en Tid, da man indbildte sig at begribe Alt, og begreb ikke det Mindste af sig selv, faldt i Forundring over sin egen ubegribelige Storhed. Vi nævnede *Forundring*, og mindes derved om, at det netop er Udtrykket for den uvilkaarlige Virkning, det vi ansee for Stort gjør paa os, naar vi ikke forfærdes, som naar vi møde en virkelig Storhed, let kan skee, men hvad vi begribe, forundre vi os ikke over, og her see vi da atter at hvad der skal føre det store Ord, maa nødvendig have noget os Ubegribeligt hos sig. Blev vi altsaa 39kloge tilgavns, saa kloge f. Ex. at vi begreb det Ord hvorved Gud skabde Verden, da maatte vi sige, at Ordet var ikke længer det Største i Verden, og maatte nemt kunne bevise det, ved at omskabe Verden, som ingen Ting, men saalænge maae vi bie, før vi sætte os over Ordet, om vi ikke vil blive til Skamme, naar Ordet gaaer fra os, og vi vende Næsen i Veiret.